Jahresbericht

des

k. k. Staatsgymnasiums

im

XIX. Bezirke von Wien

für das Schuljahr 1896/97.

Veröffentlicht vom

DIRECTOR KARL WOKSCH.

Inhalt:

WIEN 1897.
Verlag des k. k. Staatsgymnasiums im XIX. Bezirke Wiens.
J. B. Wallishaussers k. u. k. Hof-Buchdruckerei.

Adnotationes ad graecos Italiae codices spectantes.

Scripsit **Guilielmus Weinberger.**

Occasione data quaedam, quae annis h. s. LXXXXIII et LXXXXIIII codices aliquos bibliothecarum Italicarum perscrutatus adnotavi, cum viris doctis communicaturus operae pretium esse puto rem ita instituere, ut simul catalogorum indicumve ad graecos Italiae codices pertinentium conspectus proponatur.[1])

Initium facio a collectione codicum graecorum, quae inter Italicas principem facile locum obtinet, bibliothecam Vaticanam dico, cuius catalogi Leonis XIII iussu a. 1885 typis mandari coepti sunt; quo anno Henricus Stevenson senior codices Palatinos descripsit, a. 1888 idem codices reginae Suecorum et Pii II.[2]) secutus est a. 1893 Ottobonianorum catalogus ab E. Feron et F. Battaglini, anno denique 1895 Urbinatium a C. Stornajolo compositus. Stornajolo libros manuscriptos satis accurate descripsisse videtur[3]) neque multa habeo, quae addam ad volumina a Stevensonio curata. et primum quidem Palatinum 186 saeculo XI falso adscribit. librum, qui Apollonii Argonautica continet, cum celeberrimo illo Mediceo prorsus conspirare 120 fere versibus et subscriptione quae dicitur examinatis[4]) testari

---

[1]) Cf. *G. Ottino e G. Fumagalli,* Bibliotheca bibliographica Italica. volumen prius Romae a. 1889, alterum *(Supplemento)* 1895 prodiit, supplementum annuum a. 1896.

[2]) Cf. L. Duchesne, De codicibus manuscriptis graecis Pii II. *Bibliothèque des écoles françaises d'Athènes et de Rome.* XIII (1880).

[3]) Quod ad Urbinatem 110 adtinet, brevitati consulere potuit, si ad imaginum Philostratearum editionem Vindobonensem (p. VII; cf. Addenda tomo XV Meletem. Vindob. p. 308 inserta) lectorem relegasset.

[4]) Liber, si quae ad verborum divisionem pertinent et nominum propriorum indicium (cf. editionis Merkelianae maioris proleg. p. CLXXXVIII) excipias, plane cum Merkelii de codice Laurentiano adnotatione consentit. hic illic recte se habet, quod ex hoc Franciscus de Furia enotavit: I 2 accentus praepositionis μετὰ postea additus est, 17 ἠὲ, 34 βιστωνίδι, 93 νησσω; contra 74 ὀϊλεὺς, 114 e solito more (7 ἐννεσίῃσι est) ὑπειρεσίῃσιν in Palatino est. cf. vv. 94 et 101, ubi postea demum puncta, quibus litteras delendas scribae insignire solent,
λ ας
addita esse videntur ad διασθεις (neque accentum primitus fuisse puto) et ad πάντων. quod v. 34 varia lectione caret et 41 ὅς omittitur vix magni momenti erit, si aetatem respexeris, ad quam viri docti Laurentiani correcturas referunt (cf. Merkel LVIsq., CLXXXVIII, edit. Aeschyleae a Wecklinio et Vitellio curatae p. XIIII).

possum. ita eum descriptum esse, ut amanuensis saeculi XV vel litterarum formas, quae X vel XI in usu erant, imitaretur, me edocuit J. L. Heiberg, vir doctissimus et humanissimus (cf. Philolog. XXXXII 434 sq. et Archimedis editi III, VIII sqq.), et cum Palatinus Jannotii Manetti olim fuerit (cf. indicem possessorum p. 302), librarium a Ioanne Scutariota (cf. ind. scribarum p. 300)[5] diversum non fuisse in promptu erat suspicio, a qua tamen scriptura examinata mox vir doctus recessit. neque vero mirum est, quod alii aeque ac Scutariotes codicibus depingendis potius quam describendis (Florentiae ut videtur) operam navarunt.

Quod Stevensonium fugit auctorem opusculi de Herculis laboribus in codice Palatino 223 extantis Ioannem Pediasimum esse, iam nullius momenti est, cum librum Richardus Wagner adhibuerit in mythographorum graecorum editione Teubneriana, quae 1894 prodire coepit (I 247 sqq.). qui cum non omnia subsidia critica se congessisse ipse fateatur (p. XXXVIIII), e re erit commemorare libros, quos Domenico Bassi et ego examinavimus. ille in ephemeride cui inscribitur *Rivista di filologia* publici iuris fecit collationes codicis Vallicelliani C 46 (XXIII—I—361 sqq.) et Ambrosianorum A 80 et 115 (XXIIII—II—544 sqq.), ipse praeter Palatinum, a quo initium cepimus, et Vaticanum 1385[6]), quos a Wagnero collatos esse tum iguoravi, inspexi Barberinianum I 140[7]), Vallicellianum illum, Vaticanum 18[8]). Vindobonensi 195 ante paucos menses adhibito mihi persuasi titulum in eo libro aeque atque in Vallicelliano, de quo Bassi falsa refert, esse τοῦ βουλγαρίας χαρτοφύλακος καὶ ὑπάτου τῶν φιλοσόφων κυροῦ ἰωάννου διακόνου τοῦ πεδιασίμου. praeterea post φιλότης in Vindobonensi[9]) ἄθλους, quod in solo Vallicelliano esse Nicolaus

---

[5]) Quod ad codicem 159 adtinet, Graux (apud Heibergium p. 435) recte νοεμβρίῳ exhibet; in catalogo Stevensoniano νοεβρίῳ extat. ω vocis φλωρεντία ex ο correctum esse mihi videbatur.

[6]) Numerum 1386, qui apud Wagnerum bis legitur, typothetarum errori deberi propterea puto, quod cum schedis meis consentit Vitelli, *I Codici di Palefato* (*Studi italiani di filologia classica* I 247), qui librum iure saeculo XVI adsignat. e commentatione modo adlata (245 sqq.) addi possunt: Baroccianus 125, Laurentianus LX 19, Ravianus (Berolinensis) 9, praeterea (cf. *Studi* II 523 sq.) Riccardianus 76 (K I 28).

[7]) Pediasimum praecedit pars quaedam Moschopuli collectionis vocis Atticarum (de qua videas quae Bandini ad Laurent. LVI et 27, LVII 49 adnotavit; cf. Palat. 108, 238, 358) et eiusdem tractatus, cui Franciscus Nicolaus Tietze, cum e codice tum in Bohemia (Reginaehradecii) reperto Manuelis Moschopuli opuscula grammatica ederet (Lipsiae et Pragae 1822) inscripsit: Περὶ τῶν τοῦ λόγου σχημάτων (inde a p. 60 edit. adlatae usque ad Sapphonis fragmentum μήτ᾽ ἐμοὶ μέλι μήτε μέλισσα ibi p. 86 exhibitum). et Michaelis Syncelli μέθοδος περὶ τῆς τοῦ λόγου συντάξεως, quod opus in altera parte etiam codicis Bohemici tractato rhetorico Moschopuli adiungitur.

[8]) Titulus est: τὰ τοῦ ἡρακλέους ἄθλα. codex inde a f. 137v exhibet quae apud Wagnerum leguntur 250, 20 (ἔδεισε) — 251, 5 (ἐννεακέφαλον), 251, 21 (τρίτον εὐρυσθεὺς ἐπέταξεν) — 257, 4 (ἀπέκτεινεν), 257, 24 (εὐρυσθεῖ τάς βόας ἐκόμισεν; extrema capitis X verba, quae scholia tantum sequuntur).

[9]) 249, 10 πυθῶνα esse videre licet e voce θῆρα (250, 12), in qua exaranda simili modo sed satis dilucide librarius litteram α cum accento circumflexo coniunxit.

Festa[10]) propter errorem quendam Wagneri putabat, non minus extat quam in codicibus Rehdigeriano 30 et Meermanniano 359. apparet etiam e catalogis Vratislaviensi et Berolinensi[11]) versus in his libris ita distribui, ut Festa proposuit: τοὺς ἡρακλείους ἀνδρικοὺς δεκαδύο | ἐντεῦθεν ἐκμάνθανε, φιλότης, ἄθλους. ceterum Meermanniani memoriam a Rehdigeriano proxime abesse Leopoldus Cohn l. c. testatur, idem valet de Vallicelliano;[12]) Ambrosianos et Barberinianum, qui ad Palatinum prope accedunt, ullius momenti esse ad textum constituendum nego.[13])

Pauca addere liceat de opusculorum, quae in Vallicelliano extant, indice quodam codici ipsi vel ut accuratius dicam codicibus in unum comprehensis praefixo et ab Omontio publici iuris facto (*Bibliothèque de l'école des chartes* t. 49 — a. 1883 — p. 309 sqq.). omissa sunt quae inter Ioannem Pediasimum et Gregorium Corinthium intercedunt.[14]) ut hunc absolvam, titulus conspirat cum Parisino 2678, quocum libro aeque ac cum Meermanniano 322 (de quo catalogi Berolinensis supra adlati p. 83 conferenda est) finis fragmenti (p. 596 edit. Schaef.) consentit. aliquanto plura dicenda sunt de verborum indicibus quibusdam, qui ad Apollonium Rhodium et ad Euripidem pertinentes in indice illo codici Vallicelliano praefixo undevicesimo et vicesimo loco commemorantur. inscriptiones enim prorsus conspirant cum similium indicum subscriptionibus, quas e Vaticano 1389 eruit Nolhac,[15]) nisi quod ibi σκιπίωνι τῷ

---

[10]) Cf. *Rivista di filol.* XXIIII—II—141, ubi bene esse negatur, cur vocem φιλότης corruptam esse putemus. quam Stephani thesauro teste et Plato et Lucianus et aetatis Byzantinae scriptores ita usurpant.

[11]) Cf. catalogus codicum graecorum a philologis Vratislaviensibus a. 1889 compositus p. 35 et *Verzeichnis der von der königlichen Bibliothek zu Berlin erworbenen Meermanhandschriften* (*Berlin* 1892) p. 91.

[12]) Quae propria habet, nescio an e coniectura profecta sint; cf. 251, 19 δώδεκα ἀγῶσι τοῦτον, 255, 14 τὰ ἐκεῖ λυμαινόμενος, 256, 4 ταῖς ἵπποις.

[13]) Cf. scripturas, quas Ambrosianorum proprias Bassi adfert: (A 80) 250, 14 σπήλαιον δι' ἑτέρας ἀπέκλεισεν, 252, 10 τὸ λοιπόν, 253, 3 θήραν ἀνήζετο, 253, 23 ὁδοῦ, 257, 14 θερμαινόμενος, 259, 3 ἀχέροντα ταῦτα πεφραγμένος; (A 115) 252, 5 λάδωνα φθάνει et 8 ἔλαφον εἴλυφε (sic) (quas lectiones Wagner ex sola Allatii editione — cf. p. XXXVIIII — adfert), 252, 21 ἀνοίγειν δεόμενος, 255. 17 ὑπήκοον πᾶν θ., 257, 12 κατὰ ζ., 14 μεσημβρίας καὶ στὰς ἡλίω, 257, 23 δῶρον ἀπένειμε. — 250, 14 σπήλαιον τὴν τοῦ σπηλαίου ἀπέκλ. (quod Ambros. A 115 habet etiam in Palatino esse e Wagneri adnotatione non perspicitur.

[14]) Fragmentum illud τίνες αἱ ὀλυμπιάδες inscriptum, quod aetatis Byzantinae esse videtur (Olympiorum supputatio ad Constantini aetatem redigitur: ὡς συμβαίνει γενέσθαι ἅπαντας ὁμοῦ τοὺς ἀπὸ κτίσεως κόσμου χρόνους ἕως τοῦ μεγάλου κωνσταντίνου πεντακισχιλίους ὀκτακοσίους πρὸς τῷ ἑνί) et propterea memorabile est, quod Pissa filia Endymionis commemoratur, cuius alibi vestigium non inveni, tractare temporis angustiis coactus in aliud tempus differo.

[15]) *Bibliothèque de Fulvio Orsini* (*Biblioth. de l'école des hautes études* IIII 74) p. 180, 2. falso bis σημειωσεων habet pro σημειώσεως, Αλκηστις pro ἀλκήστιδι et ἤγουν quod post τραγωδίαις est omittit. ceterum in Vallicelliano, cum praemittatur quae in Vaticano subscriptio est, ἀρχή legitur pro τέλος. praeterea Nolhac non indicat quae ante indices, quos tertio et quarto loco commemorat, in Vaticano leguntur: πίναξ τῶν παρ' ἀπολλωνίω ἐν τοῖς ἀργοναυτικοῖς μετὰ τοῦ αὐτοῦ σχολίων ἅτινα ἐντυπωθέντα ἅμα αὐτῷ εὑρίσκονται (quae a Vallicelliano abesse pro certo affirmare nequeo) et ἀρχὴ τῶν παρὰ νικάνδρω καὶ τοῖς εἰς ἐκεῖνον σχολίοις ἅμα ἐντυπωθεῖσιν.

καρτερομάχῳ, hic νικολάῳ τῷ μαιουράνῳ legitur. cum autem libros quosdam Carteromachi, qui verborum indicibus condendis strenue operam navavit (cf. quae Nolhac p. 449 ad l. c. addit), per Nicolaum Maggiorani ad Fulvium Orsini pervenisse constet et inter eos Euripidis editio princeps sit, ad cuius quattuor fabulas unus ex indicibus pertinet (Nolhac p. 176, de Apollonii editione cf. p. 178), dubium non esse videtur, quin Nicolaus indices e codice Vaticano in usum suum transscripserit. quos in Vallicelliano excipiunt Photianae bibliothecae e Procli chrestomathia excerpta; extrema inde a verbis τῶν πολεμίων καί desiderantur (p. 248, 6 Westermannianae scriptorum metricorum vel p. 321, 11 Bekkerianae Photii editionis).

Quod denique ad carmina adtinet quibus Spaneae nomen praefigi solet, satis erit ad ea relegare, quae in ephemeride quae Byzantina inscribitur (I 317, 326, 331) John Schmitt exponit. codicibus, quos vir doctus describit, addendus est[16]) Ottobonianus 192, qui ff. 254—258 carmen exhibet, quod aeque atque in Barberiniano II 99 (cf. Schmitt 327 sqq.) initium capit a versu ὁ βασιλεὺς ὁ σολομῶν εἴρηκε πάλιν λόγον et desinit ὅταν ποικίλοις πειρασμοῖς ἐμπέσῃ παρ' ἐλπίδα. carmen ab eodem versu incipiens a Gedeone publici iuris factum esse e Krumbacheri enchiridio in adnotatione adlato comperio, in codicum Ottobonianorum catalogo, ad quem iam delabimur, carmen hoc solo titulo insignitur: Στίχοι πολιτικοί. maioris momenti est quod haud raro (cf. codd. 59, 178 f. 88, 194 f. 105, 227, 342 f. 191, 384 f. 365) operum quae sine auctoris nomine circumferuntur, initia non indicantur, ita ut cui codices ipsi praesto non sint ne catalogo quidem uti possit. tale aliquid valet etiam de his, quae sola referuntur de codicis 64 foliis 318—324: Τοῦ ὑπάτου τῶν φιλοσόφων Ἰωάννου διακόνου τοῦ Πεδιασίμου. eiusdem Pediasimi versus περὶ γυναικῶν πονηρῶν, quos in codice 362 f. 188 et 189 extare ex inventario quodam manuscripto comperi, catalogi typis impressi editores prorsus latuerunt; addo meo quidem iudicio nihil obstare, quominus codicis 362 folia 41—224 saeculo XV adscribantur.

Iam ut Bibliothecae Vaticanae volumina quae prodierunt absolvam, ad alterum volumen a Stevensonio curatum redeo. vix autem habeo quae adnotem. parvi enim momenti est, quod in Pii II codice 38 Iliadis argumenta metrica (de quibus praeter Ludwichii scriptiunculam academicam Regimontanam a. 1887 Schraderi commentatio annalium philologorum vol. CXXXVII inde a p. 577 inserta conferenda est) non septimo tantum, sed etiam sex prioribus libris adduntur, neque ad catalogum spectat, quod quae in codice 15 reginae Suecorum inde a f. 103 *de S. Crucis inventione* extant ab iisdem fere verbis (ἔτους διακοσιοστοῦ τρίτου ἐγένετο) incipiunt atque narratio, quam e Vaticano 866 Wotke edidit (Meletem. Vindob. XIII 300 sqq.[17]). plura de codicibus graecis, qui artiore

[16]) Praeterea de carminis codicibus adeas quaeso commentationes a Krumbachero in eiusdem ephemeridis t. V p. 217, 619 sq. et in Muelleriani enchiridii parte ad aetatem Byzantinam spectante (VIIII^2 803) congestas.

[17]) Cf. Vindob. theol. 247, 119^v et Duchesne, Praef. ad librum pontific. (*Biblioth. des écoles franç. d'Athènes et de Rome* II, 3) p. CVIII. — In Vind. hist. 61, 69^v—75 coniuncta habes, quae apud Iacobum Gretserum (Opp. t. II 425 sqq.) titulis Ὀπτασία Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως περὶ τῆς εὑρέσεως τοῦ τιμίου σταυροῦ et Εὕρεσις τοῦ τιμίου σταυροῦ seiunguntur; neque tamen codex cum Gretseri editione plane conspirat.

sensu Vaticani dicuntur, exponere possum; quae, cum catalogus etiamnunc desideretur, in aliud tempus differo. moneo tamen catalogum codicum Vaticanorum 1288—1421 extare in Nolhacii de bibliotheca Ursiniana libro quem supra attuli; singulos codices paginis 125 sqq. et 334 sqq. adhibitis facile invenies. item descriptionem codicum 1683—1806 indice sane carentem exhibet Petrus Battifol commentatione cui inscripsit: *Les manuscrits grecs de Lollino.* (*Mélanges d'archéologie et d'histoire* 9, 28 sqq.).

Hactenus de bibliotheca Vaticana. reliquarum Italiae bibliothecarum quod permulti catalogi ad codices graecos spectantes aut utilissima catalogorum supplementa intra paucos annos emissa sunt, magna laus est Hieronymi Vitelli et Aeneae Piccolomini, qui alumnos suos ad graecorum codicum indices conficiendos excitant, conficientes indefessa opera omni ex parte adiuvant, catalogos confectos doctrinae luminibus exornant. qui catalogi opere continentur, cuius voluminibus inde ab a. 1893 emissis inscribitur: *Studi italiani di filologia classica.* et primo quidem volumini (129—232) Henricus Rostagno et Nicolaus Festa bibliothecae Laurentianae catalogi Bandiniani, qui Florentiae inde ab a. 1764 prodiit, supplementum inseruerunt *(Indice dei codici greci Laurenziani non compresi nel catalogo del Bandini);* cuius censuram egi in Annal. gymn. Austr. a. 1895, p. 658. codices quosdam, qui apud Bandinium delitescere videbantur[18]) *(Codici greci Laurenziani meno noti)* Rostagno addidit II 154. quod alterum volumen Vitelli ipse catalogo ceterarum quae Florentiae extant graecorum codicum collectionum exornavit (471—570: *Indice de' codici greci Riccardiani, Magliabechiani e Marucelliani*). praeterea ibidem (161—207) habemus Francisci Bancalari indicem codicum graecorum bibliothecae Casanatensis. ut bibliothecas Romanas absolvam, statim indicem adiungo codicum graecorum bibliothecae Angelicae a Pio Franchi de' Cavalieri et Georgio Muccio confectum (IIII 7—184). bibliothecas Borghesianam (p. 50), Corsinianam (p. 49),[19]) Vallicellianam (p. 54), Victorianam (*Vittorio Emanuele;* p. 50), et tabularium S. Petri (*Archivio di S. Pietro*; p. 56) T. W. Allen attigit, qui libello Londini a. 1890 emisso cuius titulus est: *Notes on greek manuscripts in Italian libraries* sat multarum bibliothecarum codices memorabiles, non omnes obiter (cf. Ehrhard, *Centralbl. f. d. Bibliotheksw.*

[18]) Non ea tantum quae addendis Bandini inseruit viros doctos latere comprobari potest Laurent. XXXII 16 (quem ad Tryphiodori editionem a. 1896 apud Teubnerum emissam adhibui). viri enim docti, qui poetas bucolicos graecos ediderunt tractaveruntve (cf. E. Hiller, Beiträge zur Textgeschichte der griech. Bukoliker. Lips. 1888, p. 5, Susemihl, hist. litt. Alexandr. p. 232, 102, C. Prinz, Quaest. de Theocriti carmine XXV et Moschi carm. IIII. Dissert. Vindob. V 77) aut de aetate codicis dubitant aut pro certo saeculo XIIII adscribunt; tamen disertum testimonium codicem a. 1281 exaratum esse Bandini adtulit. quod ad Megaram Moschi adtinet, titulus et in Laurentiano et in Vindob. 311, quem ex illo descriptum esse constat, est: ἡ μεγάρα λέγει τῇ πενθερᾷ κεχαρισμένως (quod melius certe se habet quam κεχαρισμένῃ, quod exhibent qui codicem inspexerunt). praeterea in v. 14 ἐριννύος Laurentianus (s) habet, 15 φίλον e φύλον, 47 sine dubio εὐφράνεις με, 52 νόσφιν δὴ πύρρης γε συναίμονος, 88 οἷος (sine ulla correctura).

[19]) Quae L. G. Pelissier de bibliotheca Corsiniana exposuit (cf. *Centralblatt f. d. Bibliotheksw.* 8, 176, *Mélanges* 9, 389) non ad scriptorum codices, sed ad fontes rerum gestarum spectare moneo.

X 191) descripsit. contra ne ex parte quidem typis mandati sunt indices codicum graecorum, qui in bibliothecis Barberiniana et Chisiana adservantur.[20]) magni momenti est Barberiniana et numero codicum et quorundam pretio; quae de codicibus Barberinianis ipse adnotavi partim huic commentatiunculae inserta invenies partim postea me publici iuris facturum esse spero.[21]) ut Allenii libellum absolvam, de bibliothecis, quas primo commentationibus a. 1889 et 1890 ephemeridi cui *Classical Review* inscribitur insertis, deinde libello modo adlato tractavit, si Romanas, de quibus agimus, et Senensem (p. 57) exceperis, inde ab anno 1890 iam accuratius edocti sumus; ad Lucensem et Pistoriensem mox redibimus. sed in libelli praefatione bibliothecas quasdam commemorat, in quibus codices graeci non extant — de oppido tamen cui *Viterbo* nomen est, conferas quaeso quae L. Dorez habet: *Inventaire sommaire des manuscrits de la bibliothèque capitulaire de Viterbo.* (*Revue des bibliothèques* V 241 sqq.) — et catalogos codicum, e quorum numero hoc loco adferam Martinii commentationem: *Les manuscrits grecs de la bibliothèque Malatestiana à Cesena. Corrections au catalogue de J. M. Muccioli*[22]) (*Mélanges* II 224—233) et librum, cui R. Zazzeri inscripsit: *Sui codici e libri a stampa della biblioteca Malatestiana di Cesena.* Cesena 1887 (cf. p. 226 sqq.) et A. Rocchi, Codices Cryptenses seu Abbatiae Cryptae Ferratae in Tusculano (Romae 1884).

Iam ad ordinem reversus Alexandri Olivieri indicem codicum Bononiensium commemoro (III 385—495: *Indice dei codici greci delle biblioteche Universitaria e Comunale di Bologna*) a Nicolao Festa (482—485) et (IIII 365—378) Victore Puntoni ita suppletum, ut iam omnes codices graecos Bononienses descriptos habeamus. Latina quae Bononiensis 3631 foliis primo et secundo leguntur e Floro petita sunt: I 17, 3 sqq. inde a verbis *faces inde quod* p. 38, 12 edit. Rossbach. (Lips. 1896) usque ad verba *duarum pater alteram* p. 40, 5. fragmentum, quod nullius pretii est (cf. 38, 14 voluntati suae ex statione mulctavit) cum codicibus Nazariano et Leidensi consentit, quos littera C Rossbachius complectitur, 39, 21 virginis pater cum solo Leidensi. contra quod ad codices graecos in bibliothecam Taurinensem post Pasinii catalogum (August. Taurin. a. 1749[23]) inlatos adtinet, quos omnes fere examinavi, non habeo quod addam accurato indici, quem C. O. Zuretti confecit (IIII 201—223: *Indice dei mss. greci Torinesi non contenuti nel catalogo del*

[20]) In bibliotheca Alexandrina codices graecos non extare testatur Henricus Narducci in praefatione voluminis ad bibliothecam illam spectantis, quo a. 1877 incohavit catalogum codicum manuscriptorum praeter graecos et orientales qui in bibliothecis publicis Romae adservantur.

[21]) Guilielmi Roeseleri librum Berolini a. 1890 emissum cui inscribitur: *Die Barbarina* non ad bibliothecam Barberinianam pertinere moneo, non quod exagitaturus sim auctores bibliothecae bibliographicae Italiae (vol. II, n. 6077), quod opus summa laude dignum ipso initio commentatiunculae meae honoris causa adtuli, sed ne aliis quoque accidat, ut codicibus librisve Romanis operam navantes in librum incidant de saltatrice quadam Friderici Magni temporibus Berolini celebri conscriptum.

[22]) Catalogus Caesenae a. 1780 prodiit.

[23]) De cod. Taur. CVII 7 (Pasini p. 395) cf. E. Martinii librum paulo infra inferendum p. 426 sqq.

Pasini). ut catalogorum supplementa absolvantur, hoc loco commemorare liceat opus a C. Castellani incohatum, catalogum dico codicum graecorum qui in bibliothecam D. Marci Venetiarum inde ab a. MDCCXL inlati sunt. quo anno moderatore Theupolo catalogus prodiit ab Antonio M. Zanetti et Antonio Buongiovanni vel potius ab hoc solo confectus.[24]) Castellani a. 1895 primum fasciculum ad codices quos vocant sacros pertinentem emittens in usum suum quoad fieri potuit convertit et Iacobi Morellii bibliothecam manuscriptam Graecam et Latinam a. 1802 incohatam neque vero ad finem perductam et bibliothecarum quarundam, quarum codices ad Marcianam pervenerunt, Dominici Mariae Berardelli catalogum dico codicum graecorum qui in bibliotheca ss. Ioannis et Pauli Venetiarum asservantur (*Nuova raccolta di opuscoli scientifici e filologici* XX, a. 1770), Ioannis Benedicti Mittarelli bibliothecam codicum manuscriptorum monasterii s. Michaelis quae a. 1779 prodiit, librum de graecis codicibus apud Nanios asservatis a Ioanne Aloysio Mingarelli Bononiae 1784 emissum. iam e maioribus codicum graecorum in Italia collectionibus, quarum catalogi ante multos annos editi sunt, una Neapolitana supplemento omnino caret; ignoramus fere, qui codices post Cyrilli catalogum (Codices graeci manuscripti bibliothecae regiae Borbonicae) a. 1826—1832 typis expressum e monasteriis inlati sint.[25]) Ambrosianae vero catalogi typis nondum mandati sunt neque fore ut brevi mandentur spes est; alias quasdam bibliothecas Mediolanenses commemorabimus, item Neapolitanam, ubi Meletemata Italica pertractaverimus.

Supersunt enim quae e volumine quarto adferantur commentationes, quarum uni Puntoni inscripsit: *Indice dei codici greci della biblioteca Estense di Modena* (379—538), alteri A. Mancini: *Due codici greci a Livorno* (541 sq.). de volumine quinto, quod hoc ipso tempore typis mandatur, Piccolomini vir doctissimus benigne me edocuit; in eo publici iuris fient *„gli Indici dei codici greci di Pistoia*[26]*) e Lucca (Festa), Biblioteca Universitaria di Messina . .*[27]*) (Fraccaroli), forse di Udine (Cosattini)"*. volumine igitur emisso de codicibus graecis Lucensibus et Pistoriensibus ad Allenii librum iam non recurremus. contra de codicibus graecis in oppido, cui nomen est Udine,[26]) adservatis pauca Henricus Omont adnotavit (*Centralblatt f. Bibliotheksw.* XI 415 sq.: *Notes sur quelques manuscrits grecs de la Bibliothèque archiépiscopale d'Udine provenant du cardinal D. Grimani*). idem in eiusdem ephemeridis tomo VIII

---

[24]) E 625 codicibus ibi descriptis cum 533 a Bessarione bibliothecae donati sint, adferre licebit Omontii commentationem: *Inventaire des manuscrits grecs et latins donnés à Saint-Marc de Venise par le cardinal Bessarion* (*Revue des bibliothèques* IV 129—187).

[25]) Cf. Rühl, Philologus I (XXXXVII) 587.

[26]) Codicum inventaria a Mazzatintio collecta infra commemorabimus.

[27]) Librum Messanae 1887 emissum, cui Matrangas inscripsit: *Il monastero del s. Salvatore dei Greci dell' Acroterio di Messina e s. Luca primo archimandrita del Cartofilacio o sia della raccolta dei codici greci di quel monastero* non vidi. ceterum de codicibus ex eo monasterio Messanam translatis quaedam adnotaverunt Diehl, Mélanges d'archéologie 8, 309 sqq. et F. Rühl, Philologus I (XXXXVII) 577—583 et 587. Rühl ibidem (583 sq.) de codicibus quibusdam Cataniensibus nos edocuit.

p. 489—497 de codicibus graecis Veronensibus nos edocuit (*Les manuscrits grecs de la bibliothèque capitulaire et de la bibliothèque communale de Vérone*).

Diligentiam et prudentiam quibus catalogi confecti sunt, qui Vitellio et Piccolominio auctoribus prodeunt, et accuratos illos auctorum, scribarum, possessorum indices, quibus maxime eorum, qui catalogis utuntur, commoditati prospicitur, saepius desiderabimus, cum ad reliquos nos converterimus catalogos. velut indicibus etiamnunc caret opus, cui E. Martini inscripsit: *Catalogo di manoscritti greci esistenti nelle biblioteche Italiane*. describuntur autem volumine primo, cuius sectio prior a. 1893, altera a. 1896 Mediolani prodiit, codices graeci Comenses (*Biblioteca Comunale* 289 sqq.),[28]) Cremonenses (*B. governativa* 297 sqq.), Ferrarenses (*B. Comunale* 327 sqq., *B. del cav. Cavalieri* 419), Genuenses (*B. universitaria* 321 sqq.),[29]) Mantuani (*B. ed Archivio Gonzago* 365 sq.), Mediolanenses (*B. nazionale di Brera* 1 sqq., *Archivio del capitolo Metropolitano* 41 sqq., *B. Trivulziana* 373 sqq., *presso don Mercati* 422), Neapolitani (*B. dei Gerolamini* 387 sqq.,[30]) *B. della società storica* 424 sqq.), Panormitani (*B. nazionale* 49 sqq., *Museo nazionale* 141 sqq.),[31]) Papienses (209 sqq.),[32]) Parmenses (*B. Palatina* 149 sqq.), Quiriniani (qui Brixiae, oppidum dico prope Mediolanum situm, asservantur 223 sqq.). magnae autem Martinio laudi tribuendum est, quod minorum bibliothecarum codices graecos in unum colligere studet. nam si catalogi non diserte ad codices graecos spectant, eo minoris iis, qui graeci cuiusdam scriptoris codices congerere student, pretii sunt, quod rarissime libri graeci seiuncti sunt, ex indicibus vero nunquam fere cognoscitur, utrum opus ipsum an versio latina vel italica in codice extet. iam si consideraveris tot catalogos extra Italiam praesto non esse, veniam me impetraturum esse spero, si non omnes bibliothecas, quae codices graecos continent, commemoravero.

Missos facio catalogos bibliothecarum, de quorum codicibus graecis Martinius aliive dedita opera nos edocuerunt;[33]) afferam alios quosdam, in quibus libros manuscriptos graecos describi constat. in catalogo Patavino non inveni nisi grammaticam graecam (I 23), de qua A. M. Josa, *I codici manoscritti della biblioteca Antoniana* (*Padova* 1886), p. 102 neque initio neque fine indicato

28) Comensis II 2, 59 Philostrati Heroicum, imagines, vitas sophistarum continet. item imaginum libris addendi sunt (cf. supra p. 3, adn. 3) Ambrosiani D 213 inf. (1 a; I 27, 28, 30, 31), E 81 sup. (1 b; exc.), G 69 sup. (1 c.), T 122 sup. (4 a). Ambros. G 69 ad Laudianum accedit, magis etiam Quirinianus B VII 14.

29) De ceteris eius urbis bibliothecis cf. A. Ehrhard, *Centralblatt* X 192 sqq., qui in universitatis bibliotheca codices graecos frustra quaesivit.

30) Cf. G. Jorio, *Codici ignorati nelle biblioteche di Napoli*. Lips. 1892.

31) In bibliothecam municipii Panormitani codices non inesse Allenius p. VIII testatur.

32) Cf. *J. de Marchi e G. Bertolani, Inventario dei manoscritti della reale biblioteca Universitaria di Pavia. Milano* 1894.

33) Velut G. Antonelli, *Indice dei manoscritti della civica biblioteca di Ferrara. Ferrara* 1884, G. Biadego, *Catalogo descrittivo dei manoscritti della biblioteca comunale di Verona. Verona* 1892. — neque in animo erat respicere omnes libros commentationesve spectantes ad historiam bibliothecarum vel ad bibliothecas, quarum codices aut interierunt aut alio translati sunt, aut congerere perpauca illa, quae e Montfauconii Blumii aliorumque Itineribus Italicis etiamnunc ad codices graecos redundant.

haec adnotat: *Vi ha chi crede autore di questa grammatica il celebre Emmanuele Cryzoloro;* neque tamen alia graeca me fugere potuisse nego (Allen p. XII: *No Greek*). In Bibliotheca quidem Casinensi, cuius quattuor volumina a. 1873—1880 emissa mihi praesto sunt, unum codicem graecum inveneram (231; IIII 249) Euagrii, Gregorii Nazianzeni, Ioannis Damasceni quaedam exhibentem, cum e titulo commentationis actis acad. Neapol. a. 1878 insertae (G. Scherillo, *Esame di un codice greco pubblicato nel tomo secondo della B. C.*) didici in vol. II p. 221 sqq. vitam s. Ianuarii exhiberi e codice graeco codici 47 assuto; ceterum abbatiam Montis Casini paucos codices graecos possidere constat. addo mihi non contigisse, ut librum graecum Cortonensem in catalogo reperirem; unum enim ibi extare G. Mancini (*I manoscritti della libreria del Comune e dell' Accademia Etrusca di Cortona. Cortona* 1884) in praefatione p. III testatur neque vero codicem illum indicare suum habuit.

Simili modo saepius peccaverunt, qui Mazzatintio auctore atque duce sat multarum bibliothecarum, quae tamen plerumque codices non exhibent nisi latinos et italicos, inventaria condiderunt. unius enim bibliothecae Udinensis, de qua supra p. 9 verba fecimus, ibi (G. Mazzatinti, *Inventari dei manoscritti delle biblioteche d'Italia.* III — *Forlì* 1893 — 232 sqq.) per se positos inveni. ceteri dispersi verbis *testo greco* additis insigniuntur, quae hic illic etiam in indicem relata sunt. in primo volumine graecos codices non inesse nisi Pistorienses, de quibus conferatur supra p. 9, Ehrhard (*Zur Katalogisierung der kleineren Bestände griech. Handschr. in Italien. Centralblatt* X 189 sqq.) testatur, idem ex alio opere a Mazzatintio incohato (*Torino* 1887) codices Syracusanos (*B. del seminario*) commemorat, qui Allenium (p. XI) fugerunt. in volumine altero (*Forlì* 1892) inveni p. 62 Hecubam Euripideam (*Vicenza* 330, *B. Bertoliana* 3, 8, 18), p. 151 hymnos liturgicos graecos et latinos (*Rimini* 87, *B. Comunale* D IV 39), in volumine sexto (*Forlì* 1896) p. 5 Menologium graecum (*Ancona, B. Comunale* 46), p. 12 *Nomocanon di Fozio col commento di Teodore Balsamone* (cf. litt. Byzant. hist. Krumbacherianam p. 607) *in greco* (*Osimo, B. del collegio* 56), Manuelis Moschopuli grammaticam graecam (ibid. 64), p. 218 praeter alia quaedam Constantini Lascaris grammaticam, Maximi Planudis versionem distichorum Catonis, Hesiodi opera et dies (*Arezzo, B. della fraternità di S. Maria* 230). quod ad codices Ravennates adtinet, quorum descriptio in voluminibus quarto et quinto legitur, adhibita sunt quae A. Martin exposuit: *Notice sur les manuscrits grecs de la bibliothèque Classense à Ravenne. Mélanges Graux* p. 553—556, contra Bellucci in codicibus Perusinis describendis non satis accurate usus est commentationibus Alleniana et mea (*Centralblatt* X 470—476, XI 405 sq.), quas ipse adfert (V 65); ita non solum de singulis Xenophontis[34]) operibus falsa refert, sed ne Theognidem quidem agnovit (p. 182, J 108 [714]: *A fol. 273—275 sono alcuni esametri adespoti e anepigrafi*). optandum igitur est, ut Martini codices graecos Mazzatintio auctore descriptos retractare pergat — bibliotheca enim Comensis

---

34) Codex B 34 saeculi XIII non est; nescio tamen an librarius saec. XV archetypum saeculi XIII depinxisse dici possit.

(v. supra p. 10) in altero Mazzatintii volumine tractatur — aut saltem qui dispersi sunt breviter in unum colligat, et apparet, quamquam his decem annis codicum graecorum collectiones Italicae haud paucae catalogis instructae sunt, multa etiamnunc desiderari.

Sed antequam scribendi finem faciam, codices Aesopeos commemorare in animo est, quos aut e catalogis quos modo recensui depromptos aut a me inspectos addere possum commentationi ab Augusto Hausrath supplement. annalium philologorum volumini XXI insertae (245—312: *Untersuchungen zur Überlieferung der Äsopischen Fabeln*). ut omittam codicem Udinensem 6, qui saeculo XVII scriptus 145 fabulas exhibet, cum Laurentiano 59, 33 (Hausrath 287, 307), quod ad fabularum ordinem adtinet, consentit et Mutinensis 252 (II *33) anno 1526 exaratus et Bononiensis *2839 (*Studi* IV 541 sq.) et, nisi quod extrema est fabula 135 edit. Halm., Livornensis 112, 58 saec. XIIII (*Studi* IV 541 sq.). Mutinensis 55 (III B 3) nescio an affinitatis vinculo quodam coniunctus sit cum Laurentiano 58, 23 (Hausr. 268 sqq., 305); centum enim fabularum extremam exhibet 321, quae in Laurentiano illo uno et centesimo loco occurrit.[35]) ad editionem Accursianam accedit quem ipse inspexi Barberinianus I 105 (354) s. XVI, nisi quod extrema fabula est 35, quae in Laurentiano 89, 79 (Hausr. 267 sqq., 305) locum centesimum tricesimum primum obtinet. paulo accuratius[36]) examinavi Barberinianum I 47 (536) s. XV, quem cum Paris. supplem. 690 saec. XII, e quo L. Sternbach a. 1894 fabularum Aesopiarum syllogen (*M*) edidit,[37]) magna ex parte consentire postea vidi.[38])

Lectiones codicis Barberiniani, quem littera *B* significo, magni momenti non esse videbimus; conspectum tamen fabularum propono, in quo condendo praeter *M* et *A* editiones Halmianam (H), Furianam (F), Coraesianam (C) respexi, quod nescio an ex ordine ipso fabularum aliquid redundet ad archetypum illum restituendum, ex quo et M et A et B et Casinensis Furiae fluxisse videntur (cf. Hausrath p. 300). quod quo magis appareret, fabulas syllogae *M*, quae a *B* absunt, in adnotationem relegatas addidi.

---

[35]) Svedelii Notitiam codicum graecorum Upsaliensium (Upsal. 1805) inspicere non licuit, ad quam de titulis 60 fabularum, quae sunt in Upsaliensi 32, relegavit A. Martin, cum schedas Caroli Graux ad graecos Sueciae codices spectantes publici iuris faceret (*Archives des missions scientifiques* III 15, 380 sqq.). codices Vindobonenses phil. 178, 192, 243, histor. 107 examinare alioque loco de iis referre in animo est.

[36]) De codice Lucensi 1426 Allen (p. 57) nihil accuratius adnotavit, de Perusino G 19 neque Allen neque ego.

[37]) Exemplum 'seorsim impressum ex XXI. tomo dissertationum classis philologicae academiae litterarum Cracoviensis' auctori acceptum refero. idem (Meletem. Vindob. XVII 45—72) de variis lectionibus codicis Augustani *(A)* ab J. G. Schneidero (S) primo adhibiti nos edocuit.

[38]) Quominus Paris. suppl. 690 Hausrath (cf. p. 296) inspiceret, per Sternbachium stetit, neque igitur scire poterat se illius codicis apographum a Mina confectum manibus tenere, Paris. supplem. 504 dico (Hausrath p. 295), qui et ordine fabularum (nisi quod Hausrathio si fidem habemus — cf. p. 310 — in apographo desunt fabulae, quae in *M* locum 35 [49 edit. Halm.] et 91 [145] obtinent) et fabulis aliunde non notis, quas Hausrath p. 303 sq. proponit, Sternbach in Dilucidat. Aesop. (Dissertat. acad. Cracov. t. XXIII, a. 1894) illustrat, cum *M* plane conspirat.

initia fabularum adscripsi, ut magis illustraretur, quantum editores inde a Neveleto usque ad Halmium rem eo turbaverint, quod in litterarum ordine constituendo non initia, sed titulos fabularum, qui a libris manuscriptis plerumque absunt, secuti sunt. Neveleti autem numeros non adieci, cum usque ad fabulam 144 ex editione Accursiana deprompti in Coraesiana retineantur, tum ab hac non multum discrepent, ita ut numeris Coraesianis usus facile fabulas inveniat, cui editio Neveletana prior (Mythologia Aesopica. Francof. 1610) aut posterior (Fabulae variorum auctor. Francof. 1660) praesto erit. ceterum quoad fieri potuit omnium syllogarum numeros composui, etiamsi fabulae valde discrepant, et Furiae numeros tum quoque recepi, si aeque ac Coraes ex Neveleto hausit; contra neglexi, quae Coraes diserte e Furiae editione Florentina recepit. typothetarum errores, qui et apud Halmium et apud Hausrathium occurrunt, corrigere studui; sed veniam damus petimusque vicissim, cf. Corrigenda p. 24.

	M	A	H	F	C
1. Ἀλώπηξ μηδέποτε	1	10	39	7	5
2. πεσοῦσα	2	9	45	4	4
3. αἴλουρος συλλαβών	3	16	14	15	6
4. ἁλιεὺς καθιείς	4	18	28	20	124
5. ἀλώπηξ φραγμόν	5	19	32	8	8
6. κ. κροκόδειλος . .	6	20	37	9	9
7. ἁλιεῖς ἐξελθόντες	7	21	24	35	17
8. ἀλώπηξ εἰσελθοῦσα . . .	8	27	47	11	11
9. ἄνθρωπόν τις	9	32	48	29	160[39]
10. ἀετὸς καὶ ἀλώπηξ	11	1	5	1	1
11. καταπτάς	12	2	8	3	203
12. λαγωόν	13	3	7	223	2
13. ἀηδών	14	4	9	2	3[40]
14. αἴλουρος ἀκούσας	17	7	16	14	152[41]
15. ἁλιεὺς αὐλητικῆς	19	11	27	34	130
16. ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις . . .	20	12	42	13	159[42]
17. ὑπό τινος π. . . .	24	17	46	6	7
18. κυνηγούς	25	22	35	10	127
19. ἀλεκτρυόνας	26	23	22	16	10
20. ἀλώπηξ λιμώττουσα . . .	27	24	31	11	158[43]

39) ἀνὴρ γεωργός	10	42	98b	33	22
40) Ἀθήνησι	15	5	11	328	289
αἰπόλος	16	6	12	261	150
41) Αἴσωπος	18	8	19	275	311
42) ἁλιεῖς σαγήνην	21	13	23	28	13
ἀλώπηξ καὶ πίθηκος	22	14	43	334	374
λιμώττουσα	23	15	33	170	156
43) ἀλκυών	28	25	29	240	86
ἁλιεὺς ἔν τινι π.	29	26	25	241	87
ἀνὴρ πένης	30	28	58	36	18

	M	A	H	F	C
21. ἀνθρακεύς	31	29	59	27	12
22. ἀνὴρ πλούσιος	32	30	300	308	246
23. μεσαιπόλιος . . .	33	31	56	199	162
24. πένταθλος	34	33	203 b	30	14
25. πένης	35	34	49	31	15
26. ἄνθρωπόν ποτε	36	35	64	26	126[44]
27. ἀνὴρ πηρός	38	37	57	17	161[45]
28. Βάτραχοι δύο	43	43	74	38	19
29. λυπούμενοι	44	44	76	37	167
30. βόες	45	45	79	39	168[46]
31. βοῦν	47	47	348	40	262
32. βωταλίς	48	48	85	235	77
33. βουκόλος	49	49	83	41	131
34. Γαλῆ ἐρασθεῖσα	50	50	88	48	169
35. γεωργός τις	59	61	101	51	82
36. γεωργοῦ παῖδα	51	51	96	42	141
37. γεωργὸς ὑπὸ χειμῶνος . .	52	52	95	43	23[47]
38. γυνὴ χήρα φίλεργος . . .	55	55	110	44	79[48]
39. χ. ὄρνιν	58	58	111	47	24[49]
40. γαλῆ εἰσελθοῦσα	—	59	86	49	81
41. γέρων ποτέ	—	60	90	50	20
42. γεωργὸς χειμῶνος	—	62	97	130	170
43. Δημάδης	61	63	117	54	178
44. δαχθείς (sic)	62	64	221	55	25[50]
45. δύο φίλοι	64	65	311	57	249
46. νεανίσκοι	65	66	301	60	26[51]
47. ἐχθροί	67	68	144	58	27
48. βάτραχοι	68	69	75	238	84[52]

44) ἀνὴρ κακοπράγμων	37	36	55	32	16
45) ἀρότης	39	38	70	—	—
ἄρτι	40	39	417	327	285
ἀστρολόγος	41	40	72	19	166
ἀλώπηξ εἰς ἀγέλην	42	41	38	18	157
46) Βορέας	46	46	82	391	306
47) γεωργοῦ παῖδες	53	53	103	52	171
παῖς	54	54	214	236	78
48) γυνὴ μάγος	56	56	112	45	80
πρεσβῦτις	57	57	107	46	21
49) δελφῖνες	60	72	116	53	177
50) Διογένης	63	—	119	56	398
51) δύο ἐν ταὐτῷ	66	67	309	237	83
52) εἰς μελισσουργοῦ	69	73	289	239	85
ἔθος	70	74	363	242	88
ἔλαφος δίψῃ	71	75	128	66	181

	M	A	H	F	C
49. δειλός	—	71	67	295	216
50. Ἔλαφος πηρωθεῖσα	72	76	126	63	63
51. κυνηγοὺς φεύγουσα ἐγένετο	73	77	129	64	64
52. κ. φ. ὑπ' ἀμπέλῳ	74	78	127	65	65
53. ἐμβάντες	75	79	367	315	268
54. ἔν τινι οἰκίᾳ	76	80	15	67	28
55. ταμιείῳ	77	81	293	68	89
56. συνόδῳ .... ἀλώπηξ	78	82	44	69	29
57. τινι ἐπαύλει	79	83	323	70	66
58. συνόδῳ .... κάμηλος	80	84	365	71	387
59. τινι νησιδίῳ	81	85	185	282	198
60. ποίμνῃ	82	86	115	72	176
61. μυρσινῶνι	83	87	194	73	200 [53]
62. ἔχων τις κύνα	87	92	331	293	212
63. δύο κύνας	88	93	217	—	92 [54]
64. θυγατέρας	90	95	166	77	265
65. ἔχις ἐπὶ παλιούρ.	91	97	145	270	183
66. ἔριφος ὑστερήσας	92	98	134	74	94
67. ἐπί τινος δ.	—	—	135	75	139
68. Ζεὺς καὶ Προμηθεύς	93	100	155	275	190
69. βουλόμενος	94	101	200 b	78	188
70. πλάσας ἄνδρα	95	102	138	269	182
71. Ἑρμῆν	96	—	136	255	103
72. καὶ Ἀπόλλων	97	103	151	274	187
73. γάμους	98	105	154	79	105 [55]
74. Ἡρακλῆς ἰσοθεωθείς	103	110	160	276	191 [56]
75. Ἰατρός	106	113	169	224	31
76. ἰξευτής	107	114	171	225	32
77. Καρκίνος	108	115	186	247	95
78. κάμηλος θεασαμένη	109	116	184	281	197
79. κάστωρ	110	117	189	226	33
80. κηπωρῷ	111	118	191	341	380

[53]) Ἑρμῆς θρησκευόμενος	84	88	343 b	153	136
βουλόμενος	85	89	137	243	90
ἔχις ποτόν	86	91	147	272	185
[54]) ἔχις εἰσελθών	89	94	146	271	184
[55]) Ζεὺς ἀγασάμενος	99	106	149	273	186
πλάσας ἀνθρώπους	100	107	150	—	—
Ἑρμῇ	101	—	136	255	103
ἥρωα	102	109	161	80	399
[56]) θέρους	104	111	295	84	244
θύννος	105	112	167	85	30

	M	A	H	F	C
81. κηπωροῦ	112	119	192	229	67
82. κιθαρῳδός	113	120	193	248	96
83. κλέπται	114	121	195	249	97
84. κολοιὸς πόσῳ μ.	115	122	201	285	101
85. κόραξ κρέας	116	123	204	216	204 [57])
86. τροφῆς	120	127	207	252	100 [58])
87. κορώνη φθονήσασα . . .	117	124	212	250	98
88. κύων κρέας	126	132	233	219	209 [59])
89. λαγωοὶ καταγνόντες . . .	133	137	237	89	57 [60])
90. λέων ἐρασθείς	135	138	249	110	221
91. ἀκούσας	136	139	248b	90	37
92. γηράσας	137	140	246	91	137
93. ταύρῳ	138	141	262	92	227
94. εἰς ἔπαυλιν . . .	139	142	250	93	220 [61])
95. λέοντος κοιμωμ.	141	144	257	95	— [62])
96. λέων καὶ ὄνος κ. ἀλώπ. .	144	147	260	109	38
97. λέοντος κοιμωμ.	145	148	256	98	217 [63])
98. λύκοι ἐπιβουλεύοντες . .	148	151	268	211	237 [64])
99. λύκος θεασ. ἄρνα . . .	150	152	274b	101	229 [65])
100. αἶγα	152	154	270	103	230 [66])
101. ἀκολουθῶν . . .	155	—	283	105	236 [67])

57) κολοιὸς λιμώττων	118	125	199	284	201
κορώνη ἑστιῶσα	119	126	213	251	99
58) κολοιὸς ἰδών	121	128	201b	253	101
κοιλία	122	129	197	286	202
κολοιόν τις	123	130	202	254	102
κύων εἴς τι μ.	124	—	232	227	34
θηρευτικὸς λέοντα	125	131	226	292	211
59) κύων πρὸ ἐπαύλεως	127	133	231	86	35
κύνες λιμώττουσαι	128	134	218	289	207
κύων θηρ.λαγωόν	129	135	229b	346	354
κώνωψ ἐπιστάς	130	136	235	294	213
καρύα	131	—	188	283	199
κάμηλος ἀναγκαζομένη	132	—	182	354	405
60) λάρος	134	—	239	112	214
61) λέων ἐπί τινι αἰγιαλῷ	140	143	251	297	222
62) λέων καὶ ἄρκτος	142	145	247	96	39
περιτυχών	143	146	254	97	224
63) λέων καὶ ὄνος κοινωνίαν	146	149	259	99	226
λῃστής	147	150	264	100	400
64) λύκος κατά τινα ἄρουραν . . .	149	—	277	300	231
65) λύκος καταπιών	151	153	276	102	144
66) λύκος λιμώττων	153	155	275	104	138
τροφῆς	154	156	271b	301	232
67) λύκος ὑπὸ κυνῶν	156	157	284	257	106
λαγωοί ποτε	157	160	236	108	107

	M	A	H	F	C
102. λέαινα	—	158	240	106	215
103. λύκος ἀρνεῖον	—	159	273	107	228
104. λέων ποτέ	—	—	257 b	—	218
105. Μάντις	158	—	286	113	40 [68]
106. μέλισσαι	160	161	287	114	240
107. μηναγύρται	161	162	290	306	241
108. μυσί	162	163	291	115	242 [69]
109. μυῖα	164	—	292	117	243
110. μύρμηξ διψήσας	—	165	296 b	118	41
111. Ναυαγός	165	166	94 b	309	247
112. νέος	166	—	304	123	248
113. νοσῶν	167	—	305	126	43 [70]
114. νυκτερὶς ἐπὶ γῆς	169	—	307	125	109 [71]
115. Ξυλευόμενος	171	168	308	127	44
116. Ὁδοιπόρος πολλὴν ὁδ. διαν.	172	169	316	62	252
117. ὁδοιπόροι θέρους	173	170	313	129	251
118. ὁδοιπόρος χειμῶνος . . .	174	171	97 b	130	170
119. ὁδοιπόροι κατά τινα αἰγ. .	175	172	310	258	110 [72]
120. ὄνος ἅλας	179	176	322	122	254 [73]
121. ὄνος ἀκούσας	183	180	337 b	137	255 [74]
122. ἐνδυσάμενος	187	184	336	141	113 [75]

68) μαντευομένης	159	—	—	—	—
69) μύρμηξ τὸ πάλαι	163	164	294	116	108
70) νυκτερὶς καὶ βάτος	168	167	306	124	42
71) ξύλινόν	170	99	2	128	148
72) ὁδοιπόρος πολλὴν ὁδὸν ἀν. . . .	176	173	315	156	47
ὄνῳ τις ἐ. αἶγα	177	174	115 b	131	176
ὄνος κηπουρῷ	178	175	329	132	45
73) ὀνηλάτης	180	177	177 b	133	125
ὄνῳ τ. ἐ. ἄγαλμα	181	178	324	135	257
ὄνος ἄγριος	182	179	321	136	111
74) ὄνοι ποτέ	184	181	319	138	112
ὄνος ὑπὸ ὀνηλάτου	185	182	335	139	—
ἔν τινι λειμῶνι	186	183	334 b	140	259
75) ὄνον τις	188	—	320	311	253
ὄνος ξύλων	189	185	327	142	114
ἡλκωμένος	190	186	330	143	115
καὶ ἀλώπηξ	191	187	326	144	116
καὶ ἡμίονος	192	—	—	—	—
ὀρνιθοθήρας ὀφ.	193	—	—	—	—
ὄρνις ὄφεως	194	188	342	145	117
ὀρνιθοθήρας πτηνοῖς	195	189	340	146	46
δίκτυα	196	190	100 b	147	172
ὅτε πρώτως	197	191	180	148	118
ὄφις καὶ καρκῖνος	198	192	346	231	70
γαλῇ	199	193	345	314	261

	M	A	H	F	C
123. παῖς πρὸ τοῦ τείχους . .	200	195	350	158	263[76])
124. παρακαταθήκας	—	—	354	372	416
125. περιστερὰ ἔν τινι π. . . .	203	198	358	161	121[77])
126. πλούσιος βυρσοδέψη . . .	205	200	368	316	269[78])
127. σπάλαξ	219	210	71 b	177	307[79])
128. σφήξ	—	212	393	179	276
129. Τὰ δένδρα	221	213	179 c	180	143[80])
130. ταῦρος διωκόμενος . . .	223	214	396 b	181	382[81])
131. τοὺς πιθήκους	—	215	366	182	267
132. τῶν ὀρνέων	226	216	398	183	53[82])
133. Φιλάργυρός τις	229	223	412 b	188	59
134. Χελώνη καὶ λαγωός . . .	230	224	420	173	287[83])
135. χῆνες	232	226	421	191	60
136. χελιδὼν καὶ κορώνη . . .	—	228	415	192	76
137. χελώνη ἀετοῦ	—	229	419	193	61
138. Ψύλλα	233	230	424	194	62[84])
139. ψύχος ἦν	—	—	401	195	134
140. Ὦν τις	—	—	56 b	199	162
141. ᾠά τις	—	—	223	290	208
142. ἀετὸς εἰς ὕψος	—	—	4	218	133
143. ἐλάτη καυχομένη (sic) . .	—	—	125	268	180

76) παῖς ἐκ διδασκαλείου	201	196	351	159	48
περιστερὰ δίψει	202	197	357	160	120
77) πίθηκος ἐπί τινος ὑ. δ.	204	199	362	162	309
78) πλούσιος δύο	206	201	369	163	122
ποιμὴν ἔχων	207	202	372	318	272
ἔν τινι π.	208	203	370 b	164	49
εἰσελάσας	209	204	378	165	123
εὑρών	210	205	373	319	273
ἐξελαύνων	211	206	353 b	166	266
πορευομένοις	212	—	312	310	250
Προμηθεὺς κατὰ πρόσταξιν . . .	213	—	383	320	274
πλάσας	214	—	(359)	—	—
ῥοιά	215	209	385	176	50
συκέα	216	—	—	—	—
σῦς ἄγριος ἑστὼς	217	222	407	185	54
κ. ἵππος	218	—	—	—	—
79) σφῆκές ποτε	220	211	392	178	52
80) τὰς ὑαίνας	222	—	406	325	282
81) τέττιξ	224	—	400	322	278
τοὺς κύκνους	225	—	216	288	206
82) Ὗς κ. κύων πρὸς ἀλλήλους . .	227	220	408 b	230	68
περὶ εὐτοκίας	228	221	409 b	186	69
83) χελιδὼν ἔν τινι δικαστηρίῳ . .	231	225	418 b	190	286
84) ψιττακόν τις	234	—	423	197	291
ὥρᾳ θέρους	235	cf.	M	104	

	M	A	H	F	C
144. ἀλώπηξ ἐν κρεβαττίνῳ . .	23	15	33	170	156
145. δρυοτόμοι	—	—	123	174	179
146. λέων σὺν ἀνθρ.	—	—	63	163	219
147. γαλαῖ	cf. fab.	108	291 b	(115)	(242)
148. πρόσταγμα	cf. fab.	69	200	217	(188)
149. υἱούς τις	53	53	103	52	171

Textum quem vocant ad *M* proxime accedere et cum ea sylloga magis quam cum *A* consentire, quae autem *B* propria habet, plerumque prava esse exemplis demonstrandum est. velut in fabula altera (45 H; Accursiana prorsus diversa habet) *B* solus habet ἐπ' ἀνάγκης ἦν, tum cum *M* omittit verba πρὸς τὴν ἀνάβασιν ἀμηχανοῦσα et ὡς (ante ἐγένετο), aeque ac *M* habet δίψει, θεασάμενος δὲ, καλόν ἐστι, συντυχίαν, εἰς ἔπαινον, τὸ ὕδωρ, καταβαίνειν, tum solus αὐτόν, item in sequentibus cum *M* in universum conspirans propria quaedam habet: ἐπεὶ δὲ ἀμελέτως κατῆλθεν ἐπιθυμίας ἕνεκα, exhibet ὑποτυχοῦσα εἶπε et ἐὰν μόνον θέλεις (ortum ut videtur ex θελήσῃς εἰς, quod Sternbach scripsit) τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν. θέλησον οὖν τοὺς ἐμπροσθίους πόδας σου ἐρεῖσαι τῷ τοίχῳ, ὀρθῶσαι δὲ <καὶ> τὰ κέρατα. ἀναδραμοῦσα δὲ ἐγὼ καὶ σὲ ἀναπαύσω (male pro ἀνασπάσω). iam ut saepius nominativum quendam absolutum inducit ὁ δὲ πρὸς τὴν παραίνεσιν προθύμως ὑπακούσας, tum denuo satis cum *M* conspirat: ἡ ἀλώπηξ ἀνελομένη διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ νώτου καὶ τῶν κεράτων ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ φρέατος ηὑρέθη καὶ ἀνελθοῦσα ἐπελάθετο. item exhibet ἀθετησάσης et εἶπε τῷ τράγῳ et voce ἀλλ' omissa solus habet τοσαύτας <ἐν τῇ κεφαλῇ> εἶχες φρένας, denique πρότερον καταβέβηκας. in fabula autem septima (24), ubi *M* et *A* parum inter se discrepant, *B* cum *A* habet ἔλαθεν et <αὐτὸν καὶ εἰς τὴν πόλιν ἐλάσαντες>, solus exhibet ἐλθόντες, ἠθύμουν. ἐν τούτῳ δὲ, οἱ δὲ συνελάβοντο. quod ad fab. 21 (59) adtinet, *B* cum *M* convenit, nisi quod recte οἰκίας habet, καὶ omittit, διάξουσι μίαν ἔπαυλιν exhibet, praeterea ad *A* accedens ἔφη πρὸς αὐτὸν et παντελῶς ἐστι τοῦτο scribit. addo fab. 101 (283 H), quae ab *A* abest; *B* cum *M* habet κατὰ μὲν ἀρχάς et ἔγωγε, contra, ut minora quaedam et verborum ordinem αὐτὸν νοήσας φύλακα μᾶλλον missa faciam, κατέλειπε παρ' αὐτῷ τὰ πρόβατα. ὁ δὲ ποιμήν (iis quae intercedunt omissis). fabulae Halmianae 316 epimythium, quod in solo Paris. 365 Hausrath invenit (p. 282) et in *M* et in *B* (116) extat; uterque liber οὕτω habet (οὕτω καί *B*) et τοὺς θεούς.

Est autem unde *B* arte cohaerere cum Palatino quodam Neveleti concludas. velut fabula 9 (48), cum et a *M* et ab *A* hic illic secedat, cum fabula quam C 160 e Neveleto habet prorsus conspirat, nisi quod pro αἰωρούμενον in *B* διαιρούμενον est (αἱρούμενον *M*, ἐρχόμενον *A*). item fab. 14 (16) cum fabula quae inter Coraesianas 152 est consentit in lectione ἀκούσας ἔν τινι αὐλαία ὡς ἔπαυλαι ὄρνεις νοσοῦσι et in voce αὐτῶν post ἐπυνθάνετο omissa; proprium *B* habet σχηματισθεὶς ἑαυτόν pro σχηματίσας ἑαυτόν. fab. 23 (56) eo tantum differt a Cor. 168, quod ἀπέσπασε habet et cum *M* οὕτω τε, 30 (79)

eo a Cor. 168, quod ἥλκοντο. οἱ δὲ ἄξονες τρίζοντες et οὗτοι *B* exhibet. addo fab. 141 (223), quae a *M* et ab *A* abest et cum Cor. 208 prorsus conspirat, et 143 (125), quae praeter *B* a Neveleto solo pendet; ab editione Coraesiana haec discrepant: καυχομένη, ὅτι ἐγώ (N), στέγεσι ναοῦ χρ. (στ. σου N), ἐλεεινὴ εἰ μνησθῇς, πελέκων (N), πριόνων [τῶν], οὐκ ἔλατος κρεῖσσον, πλουσιότης (πλουσία N), ἐπειριῶν (N). item cum Neveleto ea congruunt, quibus fab. 145 (123) a Cor. 179 discrepat: ἔσχιζον οἱ δὲ ἐ. α. σ. ποιήσαντες ἔσχιζον, nisi quod post alterum ἔσχιζον *B* etiam αὐτήν addit. neque minus fab. 146 (63) cum editionibus Neveletana et Coraesiana consentit; initio tamen nominativum absolutum habet: λ. σ. ἀ. ὁδεύων ὁμοῦ ἐν ὁδῷ, ὁ δὲ ἄνθρ. αὐτῷ ἐλάλει (ἐλάκη N) et post ὑποτασσομένους καὶ addit: ὑποκάτω ὄντας ἀνθρώπων καὶ ἔλεγε· βλέπεις, πῶς εἰσιν οἱ λέοντες. quod fabulae Coraesianae usque ad fab. 144 nunquam fere, tum aliquae, non omnes cum *B* consentiunt, facile inde explicatur, quod Neveletus primo editionem Accursianam expressit, deinde e quinque codicibus Palatinis modo hunc, modo illum secutus est (cf. Hausrath 250 sq., 285). Palat. 195 ab eadem fabula incipit atque *B*, sed 204 fabulas continet. eandem fabulam atque *M* extremam habet Palat. 156, qui 143 fabulas exhibet, (et Vindob. 178).

De ratione inter *B* et editionem Coraesianam vel Neveletianam intercedente quae exposuimus, fabulis etiam comprobantur quae a *M* absunt. et primum quidem, in quibus *B* plane fere consentit, affero fabulas: 42 (97 H, 170 C; nullius momenti sunt variae lectiones ὥραν, κόλποις, ἔπληγε), 49 (67 H, 216 C; *B* propria habet δειλὸς ὁ καὶ, ἑαυτὸν προσαγγέλλει, μερίζομαι πολλῇ χρηματίᾳ, ἐμὴ τύχη et cum editione Schneideriana post ἐργασίαν exhibet ⟨καὶ⟩ ἅπτεσθαι μὲν τοῦ σώματος ἐλαύνει ὁ πόθος ⟨καὶ⟩ ἀπέχεσθαι δὲ ὁ τρόπος, deinde χρήσομαι), 102 (240 H, 215 C), 103 (273 H, 228 C; nullius momenti sunt variae lectiones ἀρνεῖον et θυσιάζει), 136 (415 H; C 76 a fab. 228 edit. Schneider. vix discrepat, παράτασις tamen aeque ac *B* habet, non παράταξις). contra 131 (366 H, 267 C) et — verbis οὕτω τῷ σφηκὶ συναπέθανεν omissis — 128 (393 H, 276 C) cum edit. Schneider. (215, 212) conspirant. hic illic *B* ad codicem Casinensem a Furia adhibitum accedit; cf. 40 (86 H, 49 F, nisi quod *B* τὴν ἐγκειμένην ῥίνην habet et in fine περιβλέποντας), 41 (90 H, 50 F; sed verba ἐβάδιζε καὶ διὰ τὸν κόπον ἀποθέμενος magis accedunt ad formam fab. 20 Coraesianae, quam quarto loco ille habet; epimythium in *B* est: ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλεῖ ζεῖν κἂν κακῶς δυστυχῇ), 110 (296 b H, 118 F; varias lectiones quasdam *B* habet, quae tamen parvi momenti sunt), 137 (419 H, 193 F, nisi quod *B* habet ἐπεθύμησεν αὐτῇ, τοῦ δὲ πείθοντος καὶ λέγοντος, καὶ ἐπ᾽ αὐτῆς, ἀπερράγη et epimythium in brevius contrahit: ὅτι πολλοὶ τ. ἀ. ἐ. τ. φοινίκαις ἑαυτοὺς καταβλάπτονται). addo Furiae fabulam 195 cum fab. 139 (401 H), quae et a *M* et ab *A* abest, ita conspirantem, ut *B* his tantum discrepet: ψύχος ⟨ἦν⟩, [πολλὰς], οἶκος ἦν. τέττηξ, ἐδεῖτο [δὲ], [καὶ] αὐτὸς ⟨εἰ εὕρῃ⟩ τινὸς γ. σ. ὁ ⟨δὲ⟩ μ. φησὶ π. ἀ. π. ἧς, καὶ ὁ τέττηξ φησὶν, ὁδοιποροῦντας [ὁ δὲ μ. — ὀρχοῦ], κωμωσίας. quod ad fabulam adtinet (199 F; cf. Coraes p. 352), quae in Casinensi truncata extremo loco exhibetur, e Parisino autem 1685 (cf. Brunet, *Notices et extraits des manuscrits de la bibliothèque du roi* XIV 2, 288 sqq., Hausrath p. 282, Fedde, *Über eine noch nicht edierte Sammlung*

äsopischer Fabeln [libell. scholast. gymnas. Elisabethini Vratislav. a. 1877] p. 4 adn. 5) corrigi et suppleri potest, *B* (140; 56 b H) a Parisino ita discrepat, ut habeat ἀμεριμνήσας καὶ ταῖς τρ. (Ὧρτις ὄνομα Casinensis, Ὡράτιος ὄνομα Palat. 269; cf. Hausrath p. 251, 2), πρεσβύτις, λευκὰς δὲ, [τὰς] τρίχας ὁμοῦ μισήσας (μιγεῖσας Paris., ὅμως μέλισσος Casin.) ὡς μεσῆλιξ ὢν ἀνήρ. ἐράσκετο δὲ θηλείων δύο, μιᾶς μὲν πρεσβυτίδος, ἑτέρας δὲ νέας. ὡς ἤρχετο δὲ ἐπὶ τὴν γρ. [καὶ] ἑ. τ. μέλαινας αὐτοῦ τρ. συγγέροντα θ. τοῦτον ὁ., ἐξέλεγεν αὐτή, <αὐτὸν> ἀπέδωκαν ἀλλ. <κατὰ μίαν αἰρουσαι (sive αἴρουσαι) τρίχα. διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος ὅτι> ἀνόητος.

Sed pertractandae sunt, quas supra (p. 20) tetigimus, fabulae neque in *M* neque in *A* extantes. et fab. quidem 67 (135), quamquam editio Accursiana et codex Casinensis haud multum inter se discrepant, in *B* paulo brevior est: ἔριφος ἐπί τινος δόματος (sic) ἑστὼς λύκον παρόντα (sic) ἐλοιδόρει· ὁ δὲ ἔφη πρὸς αὐτόν· οὐ σύ . . . τόπος. ὁ λόγος δηλοῖ ὅτι καιρὸς δίδωσι κατὰ τῶν ἀμεινόνων τὸ θράσος. in fab. 104 (257 b) pro ὥρᾳ *B* habet ὥραν, unde nescio an de archetypi aetate coniecturam facias, et in fine: οὐ τὸν μῦν ἐφοβήθην, ἀλλὰ τὴν πεῖραν. item epimythium quod vocant prorsus aliter conformatum est: ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῖς γενναίοις ἀπειρία χεῖρόν ἐστι τοῦ κολάζεσθαι. fab. 142 (4) ab omnibus quae adhuc innotuerunt formis ita discrepat, ut integram adponere placeat: Ἀετὸς εἰς ὕψος ἐκάθητο θηρεῦσαι λαγωοὺς, τοῦτον τοξότης ἰδὼν ἔβαλεν εὐστοχήσας· στραφεὶς δὲ ἰδὼν τὴν γλυφίδα τῶν πτερῶν ἐξ αὐτοῦ οὖσαν ἔφη· οὐ τοσοῦτον τὸν πέμψαντά σε μέμφομαι ὅσον τῶν ἐξ ἐμοῦ φυέντων πτερῶν. Ὅτι τοῦτο κρεῖσσον λύπη καθέστηκεν, ὅταν τις ὑπὸ τῶν ἰδίων συγγενῶν πάθος (an πάθῃ?) κακὸν ὅσον τῶν ἀλλοτρίων καὶ ξένων. idem fere valet de aliis quibusdam in fine codicis *B* collocatis, quae a *M* non absunt; duarum formas sat diversas in ipso *B* alio loco extare e conspectu fabularum vides. 144 (33): Ἀλώπηξ ἐν κρεβαττίνῳ βότρυας πεπείρους ἰδοῦσα ἤμελλε φαγεῖν· ἐν ὕψει δὲ ὄντας οὐκ ηὐπόρει φαγειν. μῦς δὲ ἰδὼν ταύτην ἐμειδίασεν εἰπών· οὐδὲν τρόγεις (sic). ἡ δὲ ἀλώπηξ μὴ θέλουσα ἡττηθῆναι παρὰ τοῦ μυὸς ἔφη· ὀμφακαί εἰσίν. Ὅτι τοὺς πονηροὺς καὶ μὴ βουλομένους πείθειν τοῦ λόγου ὁ μῦθος ἐλέγχει. 147 (291 b): Γαλαῖ καὶ μῦες ἄσπονδον εἶχον μάχην. οἱ δὲ μῦες δόρατα καὶ ἅρματα ἐξ ἀχύρου (χ e corr.) λαβόντες συγκροτῆσαι τὸν πόλεμον, αἱ δὲ γαλαῖ ὥρμησαν κατ' αὐτῶν. οἱ δὲ μῦες βουλόμενοι εἰς τὰς τριμαλιὰς εἰσελθεῖν ἔχοντες τὰ ξύλα τῶν ἀχύρων καὶ μὴ δυνάμενοι κρυβῆναι διεφθάρησαν ὑπὸ τῶν γαλῶν. Ὅτι ἀδυνατῶν τις οὐ δεῖ συγκροτεῖν πολέμους. 148 (200): Πρόσταγμα παρὰ τοῦ Διὸς ἐξῆλθεν, ἐν τῷ ποταμῷ διέλθωσι καὶ λουθῶσι καὶ θεάσῃ αὐτῶν τὴν καλλονήν. ὁ δὲ Ζεὺς τοῦτο τὸ δόγμα ἐπιθεὶς, ἦλθον πάντα τὰ ὄρνεα λουθῆναι. ἤθελεν ὁμοιωθῆναι καὶ <κολοιὸς> τοῖς λοιποῖς καὶ εὐειδέσιν ὀρνέοις· ἐκ τῶν πιπτόντων ὀρνέων (an ὀρνέων πίπτοντα?) τὰ πτερὰ περισωρεύσας περιεβάλλετο ἑαυτόν, ἵνα (ι e corr.) φαίνῃ καὶ αὐτὸς τῷ Διὶ ὡς τὰ λοιπὰ ὄρνεα. ἄνεμος δὲ φυσήσας ἔρριψε τὰ πτερὰ τοῦ κολοιοῦ, καὶ πάλιν κολοιὸς τοῖς πᾶσιν ὤφθη, καὶ ᾐσχύνθη κολοιὸς ἔκτοτε φανεὶς ἐκ τούτου οὐδεὶς ὅτι τῶν πλουσίων ἐμυήθη. Ὅτι δεῖ τὸν καθ' ἕνα οἷος καὶ ὑπάρχει οὕτως καὶ φαίνεσθαι καὶ μὴ πένης ὢν φαίνεσθαι πλούσιος. 149 (103): Υἱούς τις ἔχων πολλοὺς καὶ μὴ ὁμονοοῦντας τούτους ἐν μιᾷ καλέσας ὁ πατὴρ καὶ ῥάβδον ῥόδον (?) αὐτοῖς ἐπιδόσας (sive ἐπιδήσας; sed lectio incerta est) ἔφη· θέλω κατεάξαι ταύτην τὴν ῥάβδον. καὶ κατέαξαν

αὐτήν. ὁ δὲ πάλιν ἐπέδωκεν αὐτοῖς ῥάβδους πολλὰς κατεάξαι, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν κατεάξαι αὐτάς. ὁ δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς· βλέπετε, πῶς οὐκ ἠὐπορήσατε κατεάξαντες ῥάβδους. οὕτως καὶ ὑμεῖς, ἐὰν ὁμονοοῦντες ἐστὲ (sic), οὐδεὶς ὑμᾶς βλάψει. Ὅτι καλὸν ἔργον ὁμόνοια καὶ τοῖς πᾶσιν εὐάρμοστον. ceterum ex his fabulis praeter litterarúm ordinem in fine additis iudicium de pretio syllogae Barbérinianae ferre vix licet, cúm aút ex alio vel aliis qúibúsdam codicibus fortuito depromptae aút initium esse alterius syllogae videantur.

Restat, út indicem subiúngam scriptorum et bibliothecarúm; quod ad oppidorum quorundam Italicorúm bibliothecas adtinet, nominum formas quae nunc obtinent litteris inclinatis indicatas retinui. — in indicem relata esse moneo, quae addenda sunt ex J. L. Heibergii commentatione, cui Philol. t. VIIII (LV) inde a p. 732 insertae vir doctus inscripsit: *Bibliotheksnotizen.*

Index.

Corrigenda.

Post fabulam 49 (v. p. 15) in *B* extare (49 b) fab. a verbis διὰ καρτερίαν incipientem, quae cum 70 Schneider. conferri potest (179 b H, 59 F, 143 C), et (49 c, 49 d, 49 e) fabulas, quae adnotatione 52 (p. 14) continentur, e schedis meis sero cognovi. — in fabularum Aesopearum indice (p. 23) desiderantur fab. 79, quae p. 19 sq., et 366, quae p. 20 tractatur.

